

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M...M., s. r. o.**, so sídlom v I., IČO: X. zastúpeného **A. ak, s. r. o.**, so sídlom V. - **JUDr. G. S. F.**, konateľkou a advokátkou, proti žalovanému **Ústrednému inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/056/99/2009 z 05. októbra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/248/2009-103 z 12. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/248/2009-103 z 12. novembra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/056/99/2009 zo dňa 05. októbra 2009, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Košiciach č. P/0158/08/09 zo dňa 28. mája 2009. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prvostupňovým rozhodnutím bola žalobcovi uložená

pokuta vo výške 500,- eur pre porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 18 ods. 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Dôvodom pre uloženie pokuty bola skutočnosť, že kontrolou vykonanou v prevádzke spoločnosti v K. dňa 13. marca 2009 bolo zistené, že držiteľ M... karty vydananej podnikateľke, fyzickej osobe, si dňa 29. januára 2009 uplatnil reklamáciu výrobku – hrnca MAGA 7L, zakúpeného dňa 20. novembra 2007, t. j. v období po uplynutí 12 mesiacov od kúpy. Žalobca reklamáciu zamietol, pričom podľa názoru inšpektorov nesplnil svoju povinnosť podľa § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd v rámci preskúmavania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zistil, že v danom prípade bol reklamujúcim V. K., ktorý bol držiteľom M... karty a nakupoval tovar v prevádzkach žalobcu menom a na účet registrovanej podnikateľky J. B.. Podľa názoru krajského súdu nebolo sporné, že dňa 20. decembra 2007 V. K. zakúpil tlakový hrniec MAGA 7L pre vlastnú potrebu, respektíve pre potreby príslušníkov svojej domácnosti, čím sa stal spotrebiteľom v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľov a žalobcovi ako predávajúcemu, vznikli povinnosti podľa tohto zákona. Na tejto skutočnosti by nič nemenila ani okolnosť, ak by podnikateľka J. B., na ktorú bola vystavená zákaznícka karta, predmetnú kúpu vniesla do svojho účtovníctva. V takom prípade by podnikateľka niesla zodpovednosť za uvádzanie nepravdivých informácií vo vzťahu k správcovi dane, preto skúmanie tejto okolnosti považoval súd za zbytočné.

Dňa 29. januára 2009 zákazník zakúpený tovar reklamoval a žalobca jeho reklamáciu zamietol. Vykonanou kontrolou pracovníkmi Slovenskej obchodnej inšpekcie bolo zistené porušenie povinnosti uvedenej v § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa žalobcom tým, že po zamietnutí reklamácie neoznámil zákazníkovi, kam môže zaslať výrobok na odborné posúdenie.

Krajský súd pri právnom posúdení skutkového stavu veci nesúhlasil s právnym názorom žalobcu, že tovar v zmysle všeobecných obchodných podmienok môžu jeho zákazníci nakupovať výlučne len za účelom ďalšieho predaja v zmysle vlastnej podnikateľskej činnosti. Predmetné obmedzenie sa v predložených obchodných podmienkach žalobcu nenachádza. V prípade, ak by žalobca trval na danom spôsobe predaja, bolo by logické, aby uskutočňoval predaj zákazníkom len toho tovaru, ktorý súvisí s podnikateľskou činnosťou kupujúcich. Poukázal tiež, že nie je mu známa okolnosť (žalobca ju v konaní nepreukázal), že žalobca uskutočňuje predaj tovaru len podnikateľom, ktorí majú oprávnenie na vykonávanie maloobchodnej činnosti a vyslovil súhlas s právnym názorom žalovaného, že predajom tovaru

zákazníkovi, ktorý slúži len na jeho osobnú potrebu, sú práva predmetného zákazníka – spotrebiteľa bez ohľadu na okolnosť, či je alebo nie je podnikateľom, chránené zákonom o ochrane spotrebiteľa a pracovníci Slovenskej obchodnej inšpekcie majú oprávnenie výkonu kontroly dodržiavania tohto zákona.

Rozhodnutia Komisie a stanovisko Protimonopolného úradu, na ktoré poukázal žalobca v žalobe v súvislosti s výkladom charakteru predaja formou cash & carry vo vzťahu k skúmanému prípadu nepovažoval krajský súd za relevantné.

Keďže žalobca v žalobe nenamietal výšku uloženej pokuty, súd neskúmal jej primeranosť.

Napokon krajský súd uzavrel, že preskúmaním rozhodnutí vydaných v správnom konaní, ako i postupu správneho orgánu v rozsahu žaloby nezistil vady, ktoré by spôsobili ich nezákonnosť, preto žalobu z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

Žalobcovi podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolania vyslovil názor, že na jeho podnikanie nie je možné aplikovať zákon o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že podniká na trhu cash & carry, pričom trh cash & carry je osobitný právny termín definovaný Európskou komisiou v Rozhodnutí zo dňa 25. januára 2000, prípad č. COMP/M 1684 – C./P.. Žalobca ponúka služby výlučne podnikateľským subjektom, štátu, štátnym organizáciám alebo samosprávnym územným celkom v prípade, že u neho boli najprv zaregistrovaní ako subjekt s prideleným identifikačným číslom. Podotkol, že uvedené bolo ďalej rozvinuté v Rozhodnutí Európskej komisie (ďalej len „EK“) zo dňa 22. decembra 2005 o postúpení časti prípadu č. COMP/M 3905 – T./C., príslušným orgánom Slovenskej republiky podľa článku 9 nariadenia (ES) č. 139/2004 Z. z., ktoré bolo určené Slovenskej a Českej republike, kde sa uvádza, že M... karta oprávňujúca k vstupu do cash & carry obchodov môže byť vydaná iba jeho zákazníkom, ktorí sa môžu preukázať tým, že vykonávajú podnikateľskú činnosť, pričom súčasne uvádza, že všetci zákazníci obchodov M.../M. môžu v týchto obchodoch nakupovať výhradne iba na svoje podnikateľské účely. Žalovaný mal tak za to, že z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že v pobočkách predajní žalobcu nemôžu právnické osoby nikdy nakupovať výrobky alebo používať služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti, nakoľko z rozhodnutia EK č. COMP/M 3905 jasne vyplýva, že všetci zákazníci môžu

v priestoroch žalobcu nakupovať výlučne na svoje podnikateľské účely. Žalobca tak tvrdil, že svojím konaním nemohol porušiť zákon o ochrane spotrebiteľa, nakoľko u neho spotrebiteľia nakupovať nemôžu a na úpravu vzťahov medzi žalobcom a jeho zákazníkmi sa ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa neaplikujú. Ďalej uviedol, že spomínané rozhodnutie EK spadá do oblasti sekundárneho komunitárneho práva, ktoré má v zmysle článku 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred slovenským právnym poriadkom. Následne poukázal aj na odbornú literatúru, resp. judikatúru Európskeho súdneho dvora, z ktorých vyplýva prednosť komunitárneho práva pred vnútroštátnou úpravou. Citoval tiež ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie, v zmysle ktorého o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, pričom domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. V zmysle uvedeného sú tak súdy Slovenskej republiky povinné pri svojej rozhodovacej činnosti vťahujúcej sa na žalobcu aplikovať rozhodnutie EK č. COMP/M 3905, ktoré má prednosť pred ustanovením zákona o ochrane spotrebiteľa, a teda sú povinné rešpektovať, že v jeho zmysle zákazníci môžu v prevádzkach žalobcu nakupovať výlučne na svoje podnikateľské účely, a nie pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti.

Žalobca tiež podotkol, že Inšpektorát SOI si nesplnil svoju povinnosť súvisiacu s dostatočným preukázaním skutočností a mal za to, že SOI mala pri ukladaní pokuty skúmať, či sa stal daňový doklad za reklamovaný tovar, t. j. faktúra č. 5000035772841038 súčasťou účtovnej evidencie registrovaného zákazníka, na ktorého účet bol predmetný tovar zakúpený alebo nie.

Namietal, že V. K. pri nákupe nijakým spôsobom nevyjadril vôľu, že tlakový hrniec kupuje pre osobnú potrebu, pričom zdôraznil, že ak by V. K. uviedol, že chce predmetný tovar kúpiť pre osobnú potrebu podnikateľky alebo pre potrebu príslušníkov jej domácnosti, tovar by mu nebol predaný, nakoľko žalobca predáva tovary v zmysle rozhodnutia EK č. COMP/M 3905 výslovne iba na podnikateľské účely. S poukázaním na § 2 ods. 1 zákona o Úradnom vestníku EÚ tak trval na tom, že pán K. mal vedieť, že na základe rozhodnutia EK č. COMP/M 3905 sa v priestoroch, resp. prevádzke navrhovateľa nedá nakupovať pre osobnú potrebu podnikateľky alebo príslušníkov jej domácnosti a v prípade, ak to nevedel, tak ho takáto neznalosť neospravedlňuje.

Žalobca súčasne zastával názor, že pri absencii výslovného prejavu vôle v jeho prevádzke, je skúmanie účtovnej evidencie jediným spôsobom, ako zistiť skutočnú vôľu

podnikateľky, čo však žalovaný nevykonával. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd postupoval podľa § 250ja ods. 3 prvá veta OSP.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak v predmetných rozhodnutiach, ako aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 05. januára 2010. K rozhodnutiu Komisie zo dňa 22. decembra 2005 o postúpení časti prípadu č. COMP/M 3905 uviedol, že v danom prípade sa posudzujú aktivity žalobcu z hľadiska možnosti ich zaradenia medzi relevantné trhy výrobkov. Kritéria podstatné pre posúdenie sú odlišné od tých, ktoré zohľadňuje SOI pri posudzovaní či kontrolovaný subjekt spĺňa definíciu predávajúceho podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie EK č. COMP/M 3905 tak v danej problematike nepokladal za relevantné. Ďalej poukázal na skutočnosť, že uvedené rozhodnutie EK sa predmetnej problematike dotýka len okrajovo v bodoch 15 a 19, pričom v rozhodujúcej časti, ktorú predstavujú články 1 a 2 sa daným problémom nezaoberá. Mal tiež za to, že z uvedenej časti rozhodnutia nemožno vyvodiť, že by žalobca predával výrobky iba podnikateľom a len na podnikateľské účely, nakoľko tak stanovilo predmetné rozhodnutie, pretože toto len konštatuje závery skúmania trhu v predmetnom období, t. j. v roku 2005 a nijakým spôsobom neukladá povinnosť daný stav dodržiavať a nevylučuje neskoršiu zmenu v tejto otázke. Podľa žalovaného pre posúdenie toho, či sa na zistený skutkový stav vzťahuje zákon o ochrane spotrebiteľa treba skúmať konkrétne podmienky, za ktorých bol výrobok zakúpený (v danom prípade teda žalobcom predložené Obchodné podmienky účinné od 01. júla 2006). Žalovaný pritom poukázal aj na samotné tvrdenia žalobcu, že za určitých okolností uskutočňuje aj maloobchodný predaj, pričom maloobchod ako predmet podnikania má v súvislosti s kontrolovanou prevádzkou zapísaný aj v živnostenskom registri, ktorý by bol tiež za predpokladu bezvýhradného podriadenia sa znenia predmetnej časti rozhodnutia EK neakceptovateľný. Samotné obchodné podmienky, ktoré predložil žalobca pritom výslovne neobsahujú ustanovenie, ktoré by stanovovalo, že by bol nákup u žalobcu obmedzený len na nákup výrobkov v rozsahu podnikateľskej činnosti a ani žiadny efektívny spôsob kontroly zo strany žalobcu. Tvrdenie, že pán K. ako priemerný spotrebiteľ si pri znení obchodných podmienok mal byť vedomý časti odôvodnenia rozhodnutia EK č. COMP/M 3905 vo veci fúzie T./C., označil žalovaný len za snahu zbaviť sa zodpovednosti za zistené porušenie povinností.

Uviedol tiež, že zákon o ochrane spotrebiteľa nerozlišuje práva spotrebiteľov podľa toho, či je spotrebiteľom fyzická alebo právnická osoba. Postavenie spotrebiteľa tento zákon

priznáva každému, kto nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb alebo vlastnú spotrebu právnickej osoby, pričom skutočnosť, či daná osoba je podnikateľom alebo ním nie je v danej situácii smerodajnou. V danom prípade teda nie je rozhodujúce ani to, či sa právne vzťahy zmluvných strán riadia Občianskym alebo Obchodným zákonníkom. Žalovaný v priebehu konania nespochybnil špecifickosť trhu cash & carry. V zmysle § 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa sa na účely zákona rozumie spotrebiteľom fyzická alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti. Na základe tejto definície spotrebiteľom môže byť fyzická aj právnická osoba, a to dokonca aj vtedy, ak podniká, ale v rozsahu obmedzenia, podľa ktorého nakupuje výrobky alebo používa služby pre vlastnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti. Túto podmienku pri posudzovaní postavenia právnických osôb, resp. podnikateľov nemožno vysvetľovať doslovne a formuláciu „pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti“ treba vysvetliť podľa účelu právnej úpravy tak, že ide o zamestnancov alebo členov právnickej osoby. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade ak kupujúcim bol pán K., ako fyzická osoba, jednalo sa v danom prípade o spotrebiteľa.

V súvislosti s účtovnou evidenciou podnikateľky J. B. – ARKA, žalovaný uviedol, že vykonanie daného dôkazu v priebehu správneho konania nepožadoval ani samotný žalobca, pričom mal za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Poukázal tiež na podnet samotného spotrebiteľa pána K., z ktorého je zrejmé, že reklamovaný výrobok – hrniec MAGA 7L nebol zakúpený na podnikateľské účely, ale bol zakúpený pánom K., ktorý ho aj sám používal, preto skúmanie účtovnej evidencie by nemalo vplyv na skutkový stav.

Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

www.nsud.sk (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve je teda preskúmať, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Žalobca žiadal preskúmať postup a zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. SK/056/99/2009 zo dňa 05. októbra 2009, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0158/08/09 zo dňa 28. mája 2009, v zmysle ktorého bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500,- eur pre porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, t. j., že po zamietnutí reklamácie neoznámil spotrebiteľovi, kam môže zaslať výrobok na odborné posúdenie.

V správnom konaní ako aj v konaní pred krajským súdom bolo potrebné skúmať právomoc správneho orgánu vo veci konať a rozhodnúť, či a v akom rozsahu na vzťah ktorý vznikol medzi V. K., podnikateľkou J. B. a žalobcom, treba aplikovať ustanovenia Rozhodnutia EK č. COMP/M 3905 zo dňa 22. decembra 2005 a zákona o ochrane spotrebiteľa a napokon vyriešiť právnu otázku postavenie žalobcu z hľadiska zákona o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd k uvedeným právnym otázkam len stroho skonštatoval, že rozhodnutia Komisie a stanovisko Protimonopolného úradu, zaoberajúce sa s výkladom charakteru predaja formou cash & carry vo vzťahu k skúmanému prípadu nepovažoval za relevantné a že podľa jeho názoru nebolo sporné, že dňa 20. decembra 2007 V. K. zakúpil tlakový hrniec MAGA 7L

pre vlastnú potrebu, respektíve pre potreby príslušníkov svojej domácnosti, čím sa stal spotrebiteľom v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľov a žalobcovi ako predávajúcemu, vznikli povinnosti podľa tohto zákona.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nezávislosť rozhodovania súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP znamená tiež právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994).

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd z uvedených zásad súdneho prieskumu dôsledne nevychádzal, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Nedostatočné je predovšetkým

skutkové odôvodnenie rozhodnutia, pretože súd nedostatočne reagoval na námietku žalobcu uvedenú v žalobe, že formu predaja žalobcu je potrebné posúdiť tiež so zreteľom na Rozhodnutia EK č. COMP/M 3905 zo dňa 22. decembra 2005. Ďalej sa skutková časť odôvodnenia obmedzuje len na konštatovanie, že dňa 20. decembra 2007 V. K. zakúpil tlakový hrniec MAGA 7L pre vlastnú potrebu, respektíve pre potreby príslušníkov svojej domácnosti. Z takéhoto stručného odôvodnenia sa nedá zistiť, o ktoré dôkazy súd oprel toto skutkové zistenie a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu musel s poukazom na § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). V ďalšom konaní krajský súd prejedá vec znova v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada s námietkami žalobcu a znova o žalobe rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd i o náhrade trov celého konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že počas odvolacieho konania žalobca zanikol v zmysle § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka. Podľa schváleného projektu rozdelenia spísaného vo forme notárskej zápisnice N 635/2010, Nz 58707/2010 z 28. decembra 2010 na nástupnícku spoločnosť číslo 1 M... Cash & Carry SR, s. r. o., prešiel predmetný súdny spor. V súlade s § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP súd pokračuje v konaní s týmto právnym nástupcom.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedička senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková